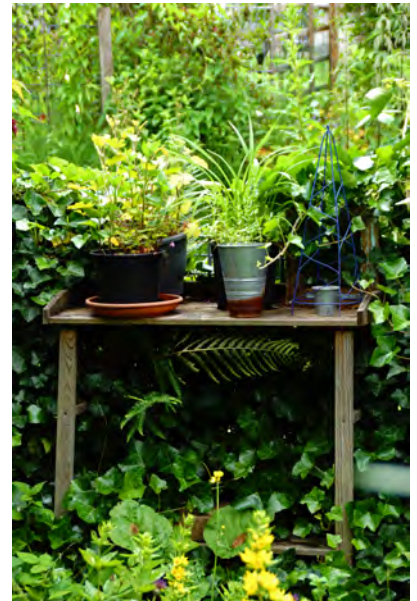

Tuinverhalen, 'Over de lusten (en lasten) van een tuinier'.

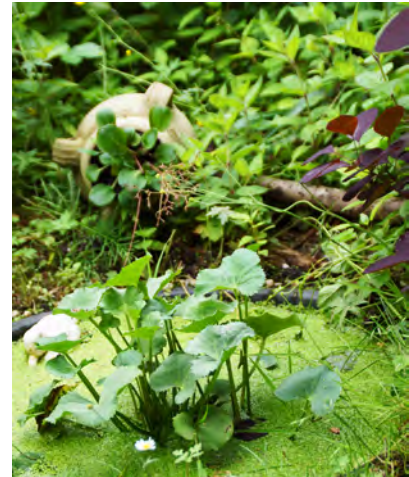
1: MARIAN EN COK, 19-06-2020

Het is vrijdagmiddag en Linda en ik, Jacqueline, gaan op bezoek bij tuin 124 . Daar worden we al verwacht door Marian en Cok. Het weer is wat wisselvallig en we hopen dat het droog blijft. Wanneer niet dan wordt de luifel uitgetrokken, 'zo zitten wij zo vaak bij regen', vertellen ze. Hun tuin ligt aan het hoofdpad en toch merk je daar weinig van. Aan de kant van het pad staan enkele grote bomen en volle struiken, wat de inblik bemoeilijkt en een geborgen sfeer geeft. Maar de tuin kenmerkt zich meer door de bloeiende en weelderigere voorjaars- en zomerbegroeiing. In het midden een stuk gras met twee uitnodigende ligstoelen. We nemen plaats op het terras en krijgen een kop thee en een kletsboek. Maar kletsboekjes hebben we helemaal niet nodig blijkt snel.

16 jaar hebben Marian en Cok hun tuin al, ze wonen er zowat, eigenlijk zijn ze er van april/mei tot augustus altijd. De rest van het jaar wonen ze in Zoetermeer. Ze zijn 48 jaar getrouwd en kennen elkaar al een halve eeuw. Hebben twee kinderen en een butts kleinkinderen die ook geregeld komen genieten van de tuin. Een vriendin van Marian heeft hen kennis laten maken met deze plek en ze waren meteen enthousiast. Destijds mocht je ook als je niet uit het postcodegebied van Rotterdam kwam een tuin huren, nu mag dat niet meer. Marian is sinds 2018 officieel secretaris van het bestuur van Lusthof, Cok is algemeen bestuurslid.

Aan alles merk je dat ze verknocht zijn aan hun tuin en de vereniging. Ze steken er dan ook veel tijd en arbeid in. Vergaderingen voorbereiden, zorgen dat oude en nieuwe regels nageleefd worden, contact houden met de 20 (!) onafhankelijke commissies die de vereniging telt, aanspreekpunt zijn voor de leden en nog veel meer.

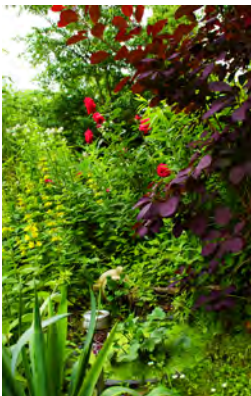
Lusthof is een tuinvereniging wat inhoudt dat er bijgedragen wordt aan het algemeen groen in Rotterdam. De gemeente controleert daar ook onaangekondigd op. Het is dure grond die voor dit nut gebruikt mag worden, vandaar dat de vereniging goed in de gaten houdt dat het complex niet op een recreatiepark gaat lijken, want daar worden heel andere pachtprizen voor gehanteerd. Marian vertelt dat het dit jaar eigenlijk een lustrumjaar is waar vanuit het bestuur grootse plannen waren om dit samen te vieren. Het Covid-19 virus heeft echter roet in het eten gegooid. Tuinvereniging Lusthof bestaat dit jaar 65 jaar, wat velen van jullie vast al weten. Daarvan echter 55 jaar op deze plek in het Schiebroeksepark, de eerste 10 jaar was tuinvereniging Lusthof op een andere plek gevestigd. 'Ook leuk om te vermelden', zegt Marian, 'is dat de grond en klei, verkregen toen men de Maastunnel aan het graven was hier onder onze voeten ligt!'

Gouden tip

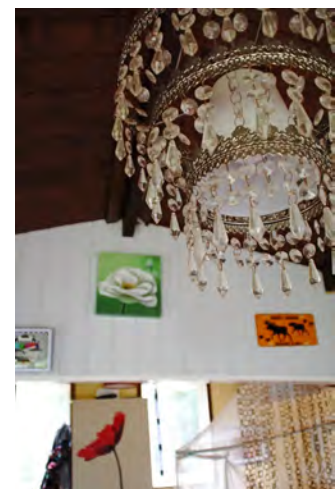
In het begin hielden de twee een logboekje bij, ze hebben er een paar. Daarin omschreven wat de plannen zijn voor het komende jaar? Het ging en gaat om kleine uitvoerbare plannetjes, want het moet leuk blijven, belangrijk vinden ze dat je ook tijd neemt om te genieten van je tuin en van je werk en dat je de tuin tot je laat komen. Al vaker zagen ze tuinders stuk lopen opdat ze alleen maar aan het werk waren om alles zo snel mogelijk af te hebben - maar je tuin is nooit af! - . Als je jezelf niet de tijd gunt om te genieten van wat je gerealiseerd hebt, wordt je er alleen moe van. 'Zo schilderen we elk jaar een kant van het huisje. Besef je 'Wij leven in de natuur en het is niet in onze natuur om altijd te werken', zegt Cok. Een ander mooi voorbeeld hiervan is het net nieuw aangebrachte paadje richting het water. Doordat de onderste takken van de hulst gesnoeid zijn, omdat deze te

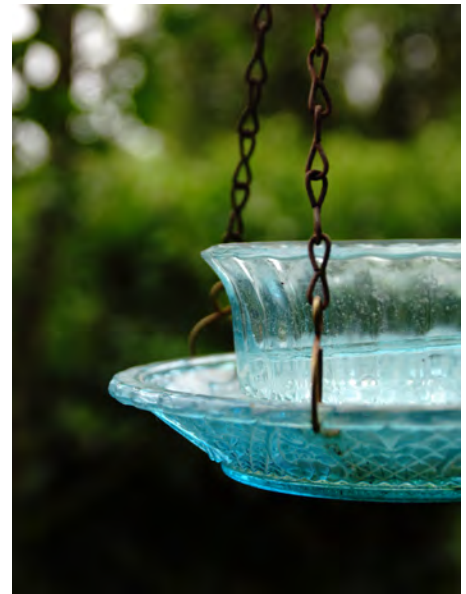
veel licht van het terras weg nam, was er ineens plek voor een pad. Meer achter in de tuin is een stukje afgezet met een laag hekje gemaakt van lange stevige takken. 'Dat wordt onze wilde tuin!', presenteert Marian. 'Het gras mag hier lekker hoog. Het zaad van de klaprozen was waarschijnlijk te oud', volgens Marian, want nog niet opgekomen. 'Maar we geven het de tijd'. Lievalingsbloemen van Marian zijn de teunisbloem, pioenroos en de digitalis. Op welke tuin ze een beetje jaloers is op Lusthof antwoordt Marian, 'op tuin 121, een echte wilde Engelse tuin'. 'Prachtig, maar zo'n tuin heeft veel onderhoud nodig, daar moet je je niet in vergissen', vult ze aan. Cok's favoriete tuin is zijn eigen tuin, precies goed in evenwicht.

Hun tuin heeft al meerdere fases gekend en is steeds meer gegroeid tot hun favoriete tuinstijl, namelijk zoals de tuinen in Kent in Engeland. De bloemen en planten meanderen door de tuin wat voor een organisch beeld zorgt. Geen harde lijnen, wel een vriendelijk gazon, kort, maar met hier en daar een madelief en uitbundige bloemen op hoge stengels die meebewegen op de wind. In een oude naaldboom een mussen-flat waarin vooral koolmezen broeden en dat al meerdere generaties. Aan het eind van de zomer mag de tuin zich terugtrekken en versterven, zoals Marian het zo beeldend omschrijft. Dan is er de ruimte om met de caravan te reizen, om dan eind van de winter, begin voorjaar de tuin weer tot leven zien te komen.

Ook houden ze ervan om zoveel mogelijk te recyclen. Het tuinhuisje is daar een mooi voorbeeld van. Bijna alles komt van thuis, uit de kringloop of gevonden. Ze zijn van alle gemakken voorzien! Er is zelfs een tv, want ja als je er bijna altijd bent wil je wel weten wat er in de wereld gebeurt. Of naar Netflix kijken. Marian is verslaafd aan de Tiny House programma's en droomt

stiekem van een eigen Tiny House hier op Lusthof. 'Als ik toch eens de lotterij zou winnen, dan wist ik het wel, Dan zou ik alles uit ons huis in de opslag zetten, op vakantie gaan met de caravan (hun andere passie), een Tiny House laten plaatsen, terugkomen en gaan inrichten met al onze dierbare spullen. Ik heb ook al onderzoek gedaan wat er mogelijk is hier op het complex. Helaas mag er geen hijskraan op het terrein, die heb je namelijk nodig om het kant-en-klare huisje van de lader te tillen en in de tuin te plaatsen...'

Op de vraag wat haar meest waardevolle of bijzondere object/item in het huisje is, laat Marian ons twee kopjes met schotels zien. 'Deze waren van mijn moeder'. Voorzichtig laat ze de ouderwetse kopjes zien. 'Mijn moeder is in april overleden, ze is 90 geworden. Ze heeft altijd gezegd dat ze alleen haar kinderen op haar afscheid wilde hebben, verder niemand. Wij vonden dat best een lastige wens, want hoe breng je dat tactvol aan andere familie en vrienden? Maar toen kwam het corona-virus en mocht er ineens alleen in kleine kring afscheid genomen worden...'

** Het gekste wat ze op hun tuin hebben meegemaakt is dat ze bij het weghalen van een heuvel in de tuin op een hele canvas tent stootten en zelfs een accu er onder vandaan haalden, daar keken ze toch wel van op! Ook waren de borders afgezet met ijzeren platen die natuurlijk oxideerden. En een verloren eendenei, maar geen eend en geen nest te bekennen. Naar het schijnt lopen er weer vossen en marters op het complex. Mooi voorbeeld van het wilde leven in de stad.*

**Onmisbaar tuingereedschap is een klein snoeischaartje. Daarmee wordt de tuin in toom gehouden en de uitgebloeide rozen geknipt. Helaas geen foto van de snoeischaar, want weer eens zoek. 'Wie bedenkt dan ook om dat schaatje in het groen te maken?!' roept Marian.*

**Aan welke plant, boom, of bloem ze een hekel hebben antwoord Marian zonder aarzelen; 'heermoes'.*

Na de rondleiding door de tuin, het huisje en een vluchtige blik op Marians favoriete tuin, zijn de klets koppen wel op en de thee koud. Er was zoveel te delen en te zien. En wij, Linda en mijn persoon, keerden vol indrukken en met een tevreden glimlach op onze gezichten terug in het dagelijkse leven buiten de tuin. Heel hartelijk bedankt Marian en Cok voor jullie gastvrijheid en vertrouwen!

Tot het volgende tuinverhaal!
groentjes,
Linda (fotografie) en Jacqueline (tekst)